

Minister, det er muligt, han ikke ser Forskellen paa de to Ting. Hvis man ikke har betalt sin Skat, mister man sin Valgret til de kommunale Raad, men man bliver ikke af den Grund sat i Rigets Band — ellers var der mange, som vilde komme i Rigets Band i disse Aar. Hvis der ikke var andet i Vejen for et Fagforeningsmedlem eller et Medlem af Arbejdsgiverforeningen, der ikke havde betalt sit Kontingent, end dette, at han mistede Valgretten indenfor Foreningen og ikke kunde være Medlem, saa var der ikke meget i Vejen. Men Forholdet er jo det, at i saa Tilfælde skal de vedkommendes Navne slaas op paa Gader og Stræder, og de skal stilles i Gabestokken; og det ved vi udmærket godt, at den Mand, der bliver stillet i Gabestokken paa den Maade, som det fremgik af de Citater, jeg oplæste forleden, bliver med Kone og Børn at betragte som spedalske i de Kredse, hvor de ellers færdes, idet ingen vil have med dem at gøre. Det er i Virkeligheden meget værre end at komme i Gabestokken i gamle Dage, de bliver faktisk forfulgt, saa de ikke har Ro eller Fred noget Sted i vort Samfund. Det kan den højtærede Socialminister saa vist ikke sammenligne med det Forhold, at en Mand mister Valgretten, fordi han ikke har betalt sin Skat. Folk, som ikke har betalt deres Skat, omgaas saamænd deres Medborgere paa samme gode og fornuftige Maade efter som før Valget, der er ingen, der peger Fingre ad dem, saaledes som man gør det i det Forhold, jeg her har omtalt.

Den højtærede Minister inddrog ogsaa i sin Omtale af dette Forhold en Skildring af, hvorledes Missionen stillede sig, hvorledes den forfulgte med Svovl, Ild og Død o. s. v. Jeg tror nu ikke, Missionen optræder saa voldsomt, som den højtærede Minister skildrede det, men det tør jeg ikke udtale mig om, jeg er ikke Missionsmand og har ikke været inde under de Forhold, som Ministeren syntes at kende; man kunde næsten tro, at han maatte kende dem af Selvsyn, siden han kunde give saa indgaaende en Skildring af dem, som han gjorde.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som talte om Tvangen overfor Arbejderne og overfor Arbejdsgiverne og mente, at der var lige saa stor Tvang indenfor Arbejdsgivernes som indenfor Arbejdernes Kreds. Dette Spørgsmaal har jeg jo været inde paa. Men saa fremdrog det ærede Medlem et Eksempel, som i øvrigt har været fremme i Pressen paa et tidligere Tidspunkt, idet han hævdede, at en Mand

fra Slagelse var blevet vraget som Medlem af Bestyrelsen for Landmandsbanken, grundet paa en Henvendelse fra Arbejdsgiverforeningens Formand til Ministeren. Det beror sikkert paa en Fejltagelse fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem Hr. Zahle ryster paa Hovedet, han er enig med mig om, at det sikkert maa bero paa en Fejltagelse. Jeg kender en Del til disse Forhold, og jeg ved, at forskellige den Gang var paa Tale til at blive Medlemmer af Landmandsbankens Bestyrelse og ogsaa den Mand, som der her er Tale om. Men jeg har dog ikke nogen som helst Anelse om, at der skulde foreligge nogen Henvendelse fra Arbejdsgiverforeningens Side, som førte til, at den Mand ikke blev udnævnt. Jeg føler mig for mit Vedkommende fuldkommen overbevist om, at naar han ikke blev udnævnt, og en anden blev taget, hænger det simpelt hen sammen med, at man ansaa den anden for den bedst kvalificerede til dette (*Dahlgaard*: Havde man ikke først henvendt sig til ham?). Ikke mig bekendt (*Dahlgaard*: Det er muligt). Men det lader til, at det ærede Medlem kender Forholdene meget bedre. Jeg ved meget godt, at der var en Pressekampagne om det den Gang, men jeg ved ogsaa, at den blev ført paa et forkert Grundlag.

I sin Omtale af de nuværende Lønningsforhold citerede det ærede Medlem nogle Udtalelser fra Fabrikant Mørups Bog om, at de nuværende Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, navnlig de nuværende Lønningsforhold, havde overlevet sig selv. Dette Citat er fuldstændig rigtigt, det udtales i Mørups Bog. Men der er en Ting, man ikke maa glemme i denne Forbindelse. Det siger jeg til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, som synes i denne Udtalelse at ville hente Argumenter for, at man ved Lov skulde fastsætte Regler for Udbyttefordelingen. Det er et meget svagt Grundlag at hente Argumenter paa, i alt Fald i dette Forhold. For den Mand, der skriver dette, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard citerede, fremhæver netop meget stærkt i sit Skrift, at hvis Tanken om Andel i Udbyttet skal have Betingelse for at vinde frem indenfor Virksomhederne i vort Land, gælder det først og fremmest om, at Lovgivningsmagten holder sine Fingre fra det, at Forholdet faar Lov til at udvikle sig i Frihed. Det er jo et Standpunkt, som dækker det, jeg for mit Vedkommende fremhævede, at Lovgivningsmagten ikke skal fastsætte Regler med Hensyn til Arbejdernes Andel i Udbyttet eller Bedriftsraad. Disse Forhold bør udvikle sig paa naturlig Maade af den